

R o z s u d e k .

J m é n e m r e p u b l i k y !

Státní soud v Praze, odd.6, uznal po hlavním líčení,
konaném v Kutné Hoře ve dnech 13.- 15.května 1952,

čes takto právem :

Obvinění

1./ Oldřich K m o n í č e k ,

nar.dne 5.7.1911 v Lánech, okr.Pardubice, cukrář-živnostník,
posl.bytem v Kutné Hoře, Husova ul.č. 115,

2./ Růžena K o ř í n k o v á ,

nar.dne 20.4.1912 v Praze, vedoucí dělnice v národním
podniku, posl.bytem v Hořanech čp.21, okr.Kutná Hora,

3./ Ladislav H e ř u k a ,

nar. dne 28.12. 1900 v Kutné Hoře, rolník, posl.bytem
Kutná Hora, Hlovška čp.15,

4./ Vojtěch K o l á č e k ,

nar. dne 17.5. 1901 v Jaroměři, úředník ČSL, posl. bytem
Sedlec, Nádražní ul.čp.2, okr. Kutná Hora,

5./ Ludmila K o l á č k o v á ,

roz.kubalková, nar. dne 19.8.1912 v Polevsku, okr.Česka
Lípa, v domácnosti, posl.bytem Sedlec, Nádražní ul.čp.2,
okr.Kutná Hora,

6./ Josef F r o n é k ,

nar. dne 19.12.1895 v Sedlečku, okr.Tábor, vojenský geodista
v.v., posl.bytem v Kutné Hoře, Novomlýnská ul.čp. 539,

7./ Jan W e k o l a ,

nar. dne 10.8. 1913 ve Starém Kolíně, okr.Kolín, samostatný
holič, posl.bytem v Kutné Hoře, Vocelova ul.čp.294,

8./ Josef K u n c ,

nar. dne 11.8. 1908 v Javornici, okr. Rychnov nad Kněžnou, číšník a nájemce hostince, posl. vedoucí komunálního podniku, Sedlec čp.31, okr. Kutná Hora,

9./ Josef M u s i l ,

nar. dne 31.12.1909 v Praze, provazník - živnostník, posl. bytem v Kutné Hoře, Husova ul. čp. 131,

10./ František K r y š t o f ,

nar. dne 15.11.1903 v Mladoticích, okr. Čáslav, cukrář - živnostník, posl. cukrářský dělník z Kutné Hory, Havlíčkovo nám. čp.94,

11./ JUDr. František B e n e š ,

nar. dne 27.11. 1891 v Kutné Hoře, býv. advokát, posl. bytem Kutná Hora, Rooseveltova čp.188,

12./ František T h ů r n e r ,

nar. dne 21.9.1918 ve Zbraslavicích okr. Kutná Hora, technický úředník, posl. okresní tajemník Svazu pro spolupráci s armádou, Kutná Hora, Bartolomějská ul. čp. 220,

13./ Bedřich Š l e j m a r ,

nar. dne 14.11.1906 v Hlízově, okr. Kutná Hora, dělník, býv. městský strážník, posl. bytem Kutná Hora, Stalinova čp. 302,

14./ Jaroslav D v o ř á k ,

nar. dne 19.5.1913 v Koblasku, římsko-katolický farář, posl. bytem v Solopyskách, okr. Kutná Hora,

15./ František Š i b r a v a ,

nar. dne 7.11.1904 v Červeném Hrádku, okr. Kolín, disponent a galvaniser, posl. bytem v Kutné Hoře, Havlíčkovo nám. čp.603,

16./ Václav Z á l a b s k ý ,

nar. dne 19.9. 1919 v Osečku, okr. Měbrady, truhlářský dělník, posl. bytem v Kutné Hoře, Havlíčkovo nám. čp.520,

všichni t.č. ve vazbě státního prokurátora v Praze,

j s o u v i n n i ,

že

- I. Oldřich K m o n í č e k, Ladislav N e ř u k a, Jaroslav D v o ř á k, František Š i b r a v a a Václav Z á l a b s k ý v roce 1950 v Kutné Hoře a jinde ukrýváním protistátního zločince Jaroslava Němečka, o kterém věděli nebo předpokládali, že hodlá pokračovati ve své rozvratné činnosti proti našemu lidově demokratickému státnímu zřízení zprvu připojením se k jiným ilegálním živlům u nás, později v zahraničí, organizováním jeho úkrytů, převážením a opatřováním denních potřeb Jaroslavu Němečkovi k páchání trestného činu velezrady úmyslně poskytovali pomoc,
- II. Růžena K o ř í n k o v á , Vojtěch K o l á č e k , Ludmila K o l á č k o v á , Josef F r o n ě k , Jan N e k o l a , Josef K u n c , Josef M u s i l , František K r y š t o f , Dr. František B e n e š , František T h ů r n e r a Bedřich Š l e j m a r v roce 1950 v Kutné Hoře a jinde tím, že jednak jej ukrývali, jednak mu poskytovali peněžité dary, rady, sliby, případně nekonali svoji služební povinnost nebo neoznámili jej, resp. místo jeho pobytu bezpečnostním orgánům, Jaroslavu Němečkovi poskytovali pomoc v době, kdy po něm bylo pátráno pro spáchanou velezradu, o čemž byli informováni, tedy pachateli trestného činu, na který zákon stanoví trest smrti, případně trest dočasného odnětí svobody, jehož dolní hranice činí nejméně 10 let, pomáhali v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání, resp. trestu,

č í m ž s p á c h a l i

ad I. Oldřich K m o n í č e k, Ladislav N e ť u k a ,
Jaroslav D v o ř á k , František Š i b r a v a ,
a Václav Z á l a b s k ý restný čin pomoci
k velezradě podle § 7 odst.2, § 78 tr.zákona,

ad II. Růžena K o ř í n k o v á, Vojtěch K o l á č e k ,
Ludmila K o l á č k o v á, Josef F r o n ě k ,
Jan N e k o l a , Josef K u n c , Josef M u s i l ,
František K r y š t o f, Dr.František B e n e š ,
František T h ů r n e r a Bedřich Š l e j m a r
restný čin nadržování podle § 163 odst.1,2 tr.z.

a o d s u z u j í s e

se zřetelem na ustanovení §§ 12, 18, 19 tr.zák., obvinění
Kmoníček, Neřuka a Zálabský též s použitím ustanovení §
30 tr.z. k těmto restům odnětí svobody :

1. Oldřich K m o n í č e k podle § 78 odst. 1 tr.z.
na dobu 8 / osmi / let,
2. Růžena K o ř í n k o v á podle § 163 odst. 2 tr.z.
na dobu 2 / dvou / roků,
3. Ladislav N e ť u k a podle § 78 odst. 1 tr.zák.
na dobu 6 / šesti / roků,
4. Vojtěch K o l á č e k podle § 163 odst. 2 tr.z.
na dobu 2 / dvou / roků,
5. Ludmila K o l á č k o v á podle § 163 odst. 2 tr.z.
na dobu 4 / čtyř / roků,
6. Josef F r o n ě k podle § 163 odst. 2 tr.z.
na dobu 4 / čtyř / roků,
7. Jan N e k o l a podle § 163 odst. 2 tr.zák.
na dobu 18 / osmnácti / měsíců,
8. Josef K u n n podle § 163 odst. 2 tr.zákona
na dobu 18 / osmnácti / měsíců,
9. Josef M u s i l podle § 163 odst. 2 tr.zák.
na dobu 2 / dvou / roků,

10. František Kryštof podle § 163 odst. 2 tr.z.
na dobu 1 / jednoho / roku,
11. JUDr. František Beneš podle § 163 odst. 2 tr.z.
na dobu 4 1/2 / čtyři a půl / r.,
12. František Thürner podle § 163 odst. 2 tr.z.
na dobu 2 1/2 / dvou a půl / r.,
13. Bedřich Šlejmar podle § 163 odst. 2 tr.z.
na dobu 3 / tři / roků,
14. Jaroslav Dvořák podle § 78 odst. 1 tr.zák.
na dobu 10 / deseti / roků,
15. František Šibrava podle § 78 odst. 1 tr.z.
na dobu 12 / dvanácti / roků,
16. Václav Zálabský podle § 78 odst. 1 tr.zák.
na dobu 8 / osmi / roků.

Podle § 48 tr.z. ukládají se peněžité tresty obviněným Oldřichu Kmoníčkoví, Ladislavu Neťukovi, Janu Nekolovi a Josefu Musilovi ve výši 20.000.- Kčs, Ludmile Koláčkové, Josefu Froňkovi a Josefu Kuncovi ve výši 10.000.- Kčs, a Dr. Františku Benešovi a Františku Šibravovi ve výši 50.000.- Kčs, kteréžto tresty se v případě nedobytnosti nahražují dalším odnětím svobody a to u Koláčkové, Froňka na dobu jednoho, u Kmoníčka, Neťuky a Kunce na dobu dvou, u Nekoly a Musila na dobu čtyř a u Dr. Beneše a Šibravy na dobu šesti měsíců.

Podle § 47 tr.z. vyslovuje se u obviněných Kmoníčka, Neťuky, Musila, Kryštofa, Dr. Beneše, Dvořáka, Šibravy a Zálabského propadnutí jejich celého jmění, u Nekoly propadnutí jeho vázaných vkladů.

Všichni obvinění ztrácejí podle § 43 tr.zák. občanská práva občanská, při čemž doba nezpůsobilosti k jejich opětnému nabytí se podle § 44 tr.z. stanoví u obviněných Kořínkové, Koláčka, Nekoly, Kunce a Kryštofa na dobu tři, u obviněných Koláčkové, Froňka, Musila, Dr. Beneše Thürnera a Šlejmara na pět, u obviněných Kmoníčka,

Neťuky, Dvořáka, Šibravy a Zálabského na dobu deseti
let od výkonu trestu.

Podle § 23 tr.zák. započítává se jim do trestu odnětí
svobody vazba, která trvá u

1. Oldřicha Kmoníčka od 1.2.1952 - 9.15 hod.,
 2. Růženy Kořínkové od 4.2.1952 - 9.00 hod.,
 3. Ladislava Neťuky od 6.2.1952 - 13.30 hod.
do 16.2.1952 - 13.00 hod.,
a od 15.4.1952 - 7.30 hod.,
 4. Vojtěčna Kolářka od 15.4.1952 - 5.00 hod.,
 5. Ludmily Koláčkové od 15.4.1952 - 5.00 hod.,
 6. Josefa Fronka od 4.2.1952 - 17.00 hod.,
 7. Jana Nekoly od 1.2.1952 - 16.00 hod.,
 8. Josefa Kunce od 15.4.1952 - 5.30 hod.,
 9. Josefa Musila od 15.4.1952 - 8.30 hod.,
 10. Františka Kryštofa od 15.4.1952 - 9.00 hod.,
 11. Dr. Františka Beneše od 15.4.1952 - 8.00 hod.,
 12. Františka Thürnera od 15.4.1952 - 10.45 hod.,
 13. Bedřicha Šlejmara od 15.4.1952 - 6.00 hod.,
 14. Jaroslava Dvořáka od 15.4.1952 - 4.00 hod.,
 15. Františka Šibravy od 26.12.1951 - 10.00 hod.
do 6.1.1952 - 18.00 hod. a
od 15.4.1952 - 3.00 hod.,
 16. Václava Zálabského od 15.4.1952 - 6.00 hod.,
- všem do právní moci tohoto rozsudku.

D ů v o d y :

Výslechem obviněných, kteří se z části navzájem
usvědčovali, výslechem svědka Jaroslava Něměčka a
z trestního oznámení zjistil soud a má za prokázáno,
že všichni obvinění byli pomocníky velezrádce Jarosla-
va Něměčka.

Aby bylo možno správně zhodnotiti nebezpečnost
této pomoci, jest nutno se zabývati trestnou činností
Jaroslava Něměčka, jak byla zjištěna nejen v procesu

čáslavském dne 5. dubna 1952, nýbrž i v procesech, které již dříve byly provedeny před státním soudem, zejména proti Josefu Němcovi a jeho společníkům z Kutné Hory, proti Františku Liškovi a spol., Karlu Hořínkovi a spol. a jiným. Po této stránce má soud za zjištěno aprékázáno, že Jaroslav Němeček patřil s odsouzenými již zločinci Hořínkem a Němcem k vedoucím osobám protistátního spiknutí, jehož územní rozloha daleko přesahuje rámec pardubického kraje, kde vzniklo. Cíle a použité prostředky ilegálních skupin, které již byly zlikvidovány, jest ovšem nutno také posuzovati se zřetelem na všechny souvislosti s vývojem vnitropolitických poměrů u nás a se stavem mezinárodní situace v době, kdy k trestné činnosti došlo.

Zejména proto měl soud na zřeteli, že doba okupace našich zemí nacismem, která pro některé živly, zejména pro maloburžoasii a reakční část vesnice ^{znamenala} pouhou změnu ve vládě, pro některé pak, dokonce značné zisky, zmizela sice nenávratně, díky nezměrným obětem hrdinné Rudé armády a s ní i všechny předpoklady pro další existenci kapitalismu u nás, avšak přesto snažili se někteří nespokojenci u nás a to v dohodě s uprchlými zrádci, vytvářet pátou kolonu, která by umožnila s očekávaným jimi vojenským napadením ze západu zvrát politických poměrů u nás a návrat kapitalismu. Tito lidé byli ochotni zapomenout i na hrůzy války, někteří dokonce i na vlastní utrpení v koncentračních táborech, a v době, kdy imperialismus rozpoutal štvavou válečnou propagandu proti zemím, jejichž lid chce svobodně a bez vykořisťovatelů věnovati se pokojné mírové výstavbě a zajišťování předpokladů pro uskutečnění socialismu a tudíž lepšího života všech pracujících, paktovali se ve své slepé nenávisti k vládě lidu s těmi, kteří propouštějí již válečné zločince na svobodu a snaží se rozžehnout ještě hroznější válečný požár.

Organisovali ilegální skupiny, připravující se na převrat, ozbrojovali se a hledali centrální vedení, aby ve vhodné chvíli vpadli bránícímu se pracujícímu lidu a jeho armádě do zad. Reakční živly na pardubicku, vedené Karlem Hořínkem a Jaroslavem Němečkem nečekaly však pasivně. Skupiny Němcova a Němečkova umožňovaly, aby Karel Hořínek, zpravodajsky školený důstojník naší přednichovské armády, vyvíjel svoji protistátní činnost do šíře i hloubky, dávaly mu typy, když terorisoval oddané pracovníky lidové správy a KSČ dopisy, v nichž jim hrozí smrtí, jestliže se své činnosti nevzdají. Pomáhaly mu rozšiřovat štvavé letáky, kterých vydal několik desítek druhů. Schválily jeho plán ničení státních strojních stanic, zapalování státních statků a otravování dobytka ve velkovýkrmnách. Soustředily se na akce proti socialisaci vesnice, dobře vědouce, že tato jest základním předpokladem pro uskutečnění socialismu v ČSR. Tyto skupiny podporovaly teroristy, kteří se ukryvali a cvičili v používání zbraní a třaskavin, opatřovaly jim úkryty a potravu, šatstvo, zbraně, střelivo a výbušniny. Se zřetelem na celé zločinecké zaměření a konečné cíle těchto protistátních živlů nebylo náhodné, že do čela bandy, jež měla uvést obyvatelstvo pardubického kraje a přilehlých okresů ve strach a nejistotu, postavil se právě Hořínek. Zločinec, který uprchl z trestu, uloženého mu za hanebnou kolaboraci s okupanty, člověk, který v roce 1944 zaslal vrahu českého národa K.H. Frankovi vřelé poděkování za udělení stříbrné svatováclavské orlice a připojil patolízalsky přání úspěchu nacistickým vojskům. Tento zrádce byl důvěrníkem Sicherheitsdienstu a ještě v roce 1944 jako funkcionář t.zv. Ligy proti bolševismu, snažil se v několika desítkách přednášek budit nenávist a strach před sovětskými lidmi, kteří přinášeli život těm, kteří přežili koncentrační tábory,

a přinesli svobodu pro ty, kteří měli to štěstí, že koncentračním táborem ušli, mimo jiné také lidičkám z kutnohorské maloburžoasie a jejich přísluhovačům, kteří přežili okupaci bez jakékoliv újmy. Tito lidé v době své trestné činnosti strkali jako pštrosové hlavy do písku, nechtějíce si připínat, že i oni měli být v případě zdaru fašistické agrese zcela vyhlazeni.

Hořínek rozpracoval do nejmenších detailů plán protistátních akcí od údobí organizace a výstavby sítě jednotlivých skupin přes údobí akcí, to jest údobí, během něhož měly být prováděny úkoly zpravodajské, propagační, sabotážní, teroristické, bojové, mobilizační a spojovací, až k údobí ozbrojeného povstání, a s tímto svým plánem seznámil všechny vedoucí osoby ilegálních skupin, mimo jiné také Josefa Němce a Jaroslava Němečka, jejichž činnost se snažil koordinovat. Šlo mu o to, aby všechny akce byly řízeny z jednoho ústředí a k zjištění takového ústředí vynaložil značné úsilí. Podařilo se mu navázat spojení s Ing. Bičíštěm a jeho prostřednictvím byl pak se svojí rostoucí skupinou napojen na protistátní centrum Milady Horákové a spol. Skupiny postupovaly podle strategického plánu, který obsahuje zásadní směrnice pro protistátní činnost v rozpracování, napsaném na sedmácti listech strojového papíru. Spolupráce spojených organizací již dosti značně pokročila. Zatím co Hořínek vydával zmíněné letáky, cvičil lidi a připravoval teroristické akce, skupina Němcova, podporovaná Němečkem a jeho bandou tím, že skupině Němcově dodávala prostředky pro vystrojení a vydržování teroristů, připravila do všech detailů atentát na jednoho člena vlády. Tři z teroristů, tímto hanebným činem pověřeni, zjistili si místo, které člen vlády v pravidelnou dobu navštěvoval, vybrali

si na lesní cestě místo, kde jeho vůz musil zpomalit jízdu a zalehnuvše ve vzdálenostech asi 50 m od sebe v příkopě, ozbrojení samopaly, třikrát se bez úspěchu pokusili o svůj zločin. Byli zatčeni dne 17.2. 1950 v Praze, kam přijeli s úkolem provést určité destrukce ve výroční den únorových událostí. V jejich zavazadlech, uložených na nádraží, bylo nalezeno několik desítek kg třaskavin, upravených v nálože. Značná část trhavin byla opatřena zejména pomocí Jaroslava Němečka. Teroristé zahájili při zatýkání u hotelu Paříž palbu z automatických pistolí, která měla tragické následky.

Skupina Němceva, která právě byla v úzkém spojení se skupinou Němečkovou, jednala podle návodu agenta, který mnohokrát přešel naše hranice a přinášel rozvratné úkoly a směrnice pro činnost páté kolony. Jen včasné odhalení a zatčení všech hlavních účastníků tohoto spiknutí, až na Němečka, zabránilo provedení těžkých zločinů, které byly připravovány. Nemohlo být ovšem zabráněno zločinům, kterých se na pardubicku dopustili lidé, přivedení na tuto cestu v nepřímé souvislosti s ilegálními akcemi zmíněných skupin.

Činnost Josefa Němce, Jaroslava Němečka a ostatních, po zásluze již potrestaných vůdců ilegálních skupin, byla v pardubickém kraji a v okrese kutnohorském dostatečně známa nejen z ústního podání různých informátorů, nýbrž i z výsledků procesů, které již byly provedeny od první poloviny roku 1950. Němeček vyvíjel svoji činnost v kraji, kde, jak je notoricky známo, byly páčány politické vraždy a teror, na př. vražda studenta Krátkého, vražedné akce bratří Kořínků a Bohumila Kruliše, teror v Chrudimi, t.zv. Jánošáci na Budislavi a pod.

a přinesli svobodu pro ty, kteří měli to štěstí, že koncentračním táborům ušli, nimo jiné také lidičkán z kutnohorské maloburžoasie a jejich přísluhovačůn, kteří přežili okupaci bez jakékoliv újny. Tito lidé v době své trestné činnosti strkali jako pštrosové hlavy do písku, nechtějice si připínat, že i oni měli být v případě zdaru fašistické agrese zcela vyhlázeni.

Hořínek rozpracoval do nejmenších detailů plán protistátních akcí od údobí organizace a výstavby sítě jednotlivých skupin přes údobí akcí, to jest údobí, během něhož měly být prováděny úkoly zpravodajské, propagační, sabotážní, teroristické, bojové, mobilizační a spojovací, až k údobí ozbrojeného povstání, a s tímto svým plánem seznámil všechny vedoucí osoby ilegálních skupin, mimo jiné také Josefa Němce a Jaroslava Němečka, jejichž činnost se snažil koordinovati. Šlo mu o to, aby všechny akce byly řízeny z jednoho ústředí a k zjištění takového ústředí vynaložil značné úsilí. Podařilo se mu navázat spojení s Ing. Bičištěm a jeho prostřednictvím byl pak se svojí rostoucí skupinou napojen na protistátní centrum Milady Horákové a spol. Skupiny postupovaly podle strategického plánu, který obsahuje zásadní směrnice pro protistátní činnost v rozpracování, napsaném na sedmácti listech strojového papíru. Spolupráce spojených organizací již dosti značně pokročila. Zatím co Hořínek vydával zmíněné letáky, cvičil lidi a připravoval teroristické akce, skupina Němcova, podporovaná Němečkem a jeho bandou tím, že skupině Němcově dodávala prostředky pro vystrojení a vydržování teroristů, připravila do všech detailů atentát na jednoho člena vlády. Tři z teroristů, tímto hanebným činem pověřeni, zjistili si místo, které člen vlády v pravidelnou dobu navštěvoval, vybrali

Od protistátních intencí těchto skupin nemá daleko vražda funkcionářky Kvašové z Chrástné, nedávno provedená. Proto na činnost Jaroslava Němečka, který se od února 1950 ukrýval, nelze se již dívat jen jako na útěk člověka, skrývajícího se před dopadením. Je nutno si uvědomiti, že Němeček počítal s tím, že nebude dopaden, jinak by se byl hned v únoru 1950 snažil uprchnouti do zahraničí a tam se zapojit do činnosti zrádné emigrace, jak se pokoušel teprve v druhé polovině roku 1951. Jest zřejmo, že byl odhodlán ke všemu a že chtěl až do svého dopadení udělati vše, co ještě udělati mohl. Obviněný Nežuka jasně prohlásil, že se mu Němeček svěřil, že přišel o své t.zv. partyzány a že hledá bandu jinou. V podobném smyslu vypovídal i Nekola. Ještě týden před svým zatčením si vyžádal od Vincence Marka z Kutné Hory automatickou pistoli ráže 7.65 mm s 20 náboji. Mimo to pokračoval ve svém spojení s americkým zastupitelským úřadem, které v ilegálním úmyslu navázal již v roce 1949. Při procesu s jeho čáslavskými pomocníky bylo prokázáno, že původně přechal směrem k Železným horám, tedy do míst, kde důvodně mohl očekávati spojení s protistátními živly, tam se zdržujícími. Jest nepochybné, že obvinění, z nichž mnozí s Němečkem poslouchali a souhlasně komentovali štvavá hlášení západního rozhlasu, svojí pomocí utvrzovali ho v jeho úmyslech, že ve své protistátní činnosti bude pokračovati z úkrytu, který mu poskytovali.

Musíme mít stále před očima oběti šeroových vražd na čáslavsku, v Babicích a jinde, aby každý pochopil, že pracující lid musí tvrdě a neúprosně stíhat všechny zákeřné traviče studní, kteří tím, že ukrývají nebo jinak podporují ilegální živly, vytvářejí ovzduší pro zločinnou práci agenta západního

imperialismu, banditu, teroristů a vrahů. Proto museli býti tvrdě postiženi i tito obvinění, kteří svojí pomocí Němečkovi dali zcela jasně najevo, že jsou srozuměni s tím, co on a jemu podobní prováděli a provádějí a stali se tak živnou půdou pro vývoj protistátní činnosti. Protože takováto činnost, která se zatím projevuje terorem, má za konečný cíl rozvrat u nás, a všichni doznali, že toho by bylo možno docílit jen válkou, nelze vůbec připustit výmady některých obviněných, kteří se hájili tím, že jednali ze soucítu s Německem a jeho rodinou. Vždyť válka, kterou velezrádci na náš lid přivolávají, musela by nutně postihnout každého a tedy i je samé, takže poznání jejich chyby teprve tehdy, kdyby se protistátní plány uskutočnily, bylo by poznáním příliš pozdním a jejich chyba byla by již nenapravitelná.

Pod zorným úhlem těchto úvah zodpověděl si soud zásadní otázku tohoto procesu, totiž, proč chtěl Němeček utéci do zahraničí a zda jest jej i po 18.2.1950 pokládati za aktivního velezrádce, kladně, neboť nelze bráti vážně námitky některých obviněných, že Němeček chtěl odejít proto, aby si našel v západním Německu zaměstnání ve svém oboru. Rovněž obhajobou jako pochybná byla položena otázka notoriety o Němečkově činnosti na Kutnohorsku. Již bylo zdůvodněno, proč soud pokládá tuto notoriety za danou. Kromě toho někteří z obviněných tuto notoriety výslovně potvrdili. Výslechem Jaroslava Němečka bylo pak zjištěno, že všechny obviněné informoval o důvodech svého ukrývání, i když celkem všeobecně. Tato okolnost ovšem postačí pro zjištění, že obvinění, na které se ostatně Němeček obrátil teprve tehdy, když si je dříve prověřil, jednali u vědomí, že Němeček je stíhán pro velezradu. Nebylo zapotřebí, aby je

informoval konkrétně o akcích, kterých se účastnil. I povšechná informace ve spojení s informacemi, které obviněným dodával soustavně po dobu více než tří let náš tisk a rozhlas, postačila obviněným k tomu, aby si uvědomili intenzitu své pomoci Němečkovi. Není tedy žádných pochyb o tom, jaké měli obvinění představy v době, kdy se na ně Němeček obrátil se žádostí o poskytnutí úkrytu. Tito obvinění byli proto uznáni vinnými nadržováním podle § 163 odst. 2 tr.zák., pokud ovšem jim nebylo prokázáno, že jednali s vědomím, že Němeček ve velezrádné činnosti pokračuje, jako tomu bylo u těch, kteří byli uznáni vinnými pomocí k velezradě.

Souzená skupina, i když většinou jde o lidi, kteří poskytovali pomoc Němečkovi nebo mu nadržovali navzájem zcela neodvisle, jest charakterisována tím, že se skládá z živnostníků a příslušníků tak zv. lepší společnosti s prohnitou nacion^ěstáckou morálkou, kteří nenáviděli hospodářský a politický systém lidové demokracie a toužili po návratu starých časů.

Podle toho také zaměřili své obhajoby a jejich výpovědi jsou ze značné části snůškou vytáček a výmluv nejrůznější intenzity, drobnými nelogičnostmi počínaje a naivními, až nehoráznými a zřejmými nepravdami konče. Téměř do jednoho pokoušeli se o tvrzení, že o Němečkovi buď nikdy nic neslyšeli nebo že on sám jim nic o době něřekl, avšak byli bezpečně usvědčeni, pokud se neusvědčili navzájem, Jaroslavem Němečkem, jemuž soud nemá nejmenšího důvodu nevěřiti jednak pro jasnou logičnost jeho odpovědí, jednak pro úplné a kající doznání jeho vlastní trestné činnosti. Všichni do jednoho kategoriicky prohlašovali, že by nikdy neukrývali nějakého vraha, podvodníka nebo zloděje, avšak ani jeden z nich,

jak se doznali, neobtěžoval Němečka otázkou, proč vlastně je stíhán. Jest zřejmo, že svojí pomocí provedli obvinění jakousi manifestací solidarity s osobou, stíhanou pro protistátní činnost.

Tyto skutečnosti a právní úvahy vedly soud při zjišťování a hodnocení trestné činnosti jednotlivých obviněných .

1. Oldřich K m o n í č e k :

Je živnostníkem - cukrářem, od roku 1936, synem pomocnice v domácnosti. Tvrdí o sobě, že se nikdy o politiku nezajímal, ale v roce 1948 provokativně volil bílý lístek. Tuto doznanou skutečnost v rozporu se svým tvrzením o politickém nezájmu vysvětluje tím, že na kandidátce, jež mu byla předložena, byli uvedeni lidé, které nepovažoval za hodny své volby.

Na podzim r.1950 po předchozí dohodě s ním ukryl a sebe Němečka, který se u něho zdržoval celkem asi tři a půl týdne, dostával stravu a vypořádával jako dělník v Kmoníčkově živnosti. V téže době umožnil obviněný Němečkovi styk s dalšími osobami a při odchodu mu daroval 2.000.- Kčs. Ještě koncem roku poslal mu pak dalších 1.000.- Kčs, jak si při rozchodu smluvili. Pokoušel se o tvrzení, že nešlo o podporu Němečka, nýbrž pro jeho nemocnou manželku a dítě a dokonce se snažil o tvrzení, že šlo o půjčku. Teprve na dotaz státního prokurátora doznal, že mu bylo jasno, že peníze od něho neuvidí. Přímou nehorázně zapůsobila jeho obhajoba, že se domníval, že bezpečnostní orgány o Němečkovi vědí a že prý myslel, že Němeček, byv dopaden, odhaluje zdejší občany, kteří nejsou nakloněni režimu, aby si prospěl. S vážnou tváří prohlásil,

že nechtěl narušovat práci státní bezpečnosti. Věděl, že Němeček hodlá uprchnouti do západního Německa a patří k těm, kteří tvrdí, že neuvažovali, co by tam dělal. Snad prý své řemeslo. Obviněný doznal, že spolu mluvili o válce, kterou očekávají, při čemž svědkem Němečkem byla vyvrácena jeho obhajoba, že sním v tomto směru nesouhlasil. Němeček rovněž vyvrátil tvrzení obviněného, že prý mu radil, aby se sám oznámil bezpečnostním orgánům.

Ještě v listopadu 1951 se obviněný domluvil s Němečkem telefonicky na schůzce ve večerních hodinách u hřbitova v Malíně a tam spolu projednávali možnosti jeho útěku do zahraničí.

Obviněný motivoval svoji trestnou činnost tím, že prý mu Němeček sliboval, že brzo u nás dojde k převratu. Po jistých rozpácích doznal, že spolu svorně poslouchali cizí rozhlas a nadávali na poměry.

V tomto případě jde zřejmě o pomoc k velezradě, přitěžuje rozvaha, s kterou obviněný svoji pomoc Němečkovi poskytoval, polehčuje doznání, i když nebylo spontánní, dosavadní zachovalost, případně řádný život pracujícího člověka, třídní původ a projev lítosti, k němuž použil práva posledního slova. Použito proto ustanovení § 30 a trest vyněžen mírně pod sazbu s ohledem na míru zavinění, nebezpečnost činu a osobu obviněného, který byl Němečkovým známým.

2./ Růžena Kořínková :

Pochází z dělnické rodiny, dlouhá léta pracovala jako dělnice u firmy Koukol a Michera, od roku 1946 jest přední dělnicí ve skladu této znárodněné továrny na cukrovinky. Její pověst je dobrá, rovněž zpráva

o její pracovní výkon :

Již dříve informována od Němečkovy švagrové Elišky Štípkové o Němečkově minulosti, počátkem září 1950, dohodnuta předem s dcerou obviněného Frönka, poskytla Němečkově úkryt a stravu ve svém domě v Hořanech po dobu 14 dní. Byla by zřejmě v ukryvání pokračovala, kdyby se nebyla dozvěděla, že v okolí lidé něco tuší, a jak se vyjádřila před Němečkem, " noc se mluví ". Němeček pak přešel po několika jiných pokusech ke Knoníčkově. Tam obviněná později za něj přišla a varovala ho, aby od Knoníčka nevycházel, že byl spatřen na ulici. Svě skutkové - doznání snažila se zeslabiti tvrzením, že nebyla o dřívější Němečkově činnosti informována, že ho dříve neznala, málo pak se s ním stýkala, a že teprve po několika dnech jeho pobytu u ní se dověděla, že je hledán bezpečnostními úřady. Tato její obhajoba byla vyvrácena svědectvím Jaroslava Němečka.

Pokud byla viněna z toho, že věděla o přípravě Němečkova útěku do zahraničí, svědek potvrdil správnost její obhajoby, že v tomto směru ji neinformoval. **Jirak** obviněná doznala, že z řečí ve veřejnosti věděla, o čem jde. Bylo zjištěno, že ještě po změně svého úkrytu ponechal Němeček u obviněné nějaké věci, které tato dodatečně za něj odnesla ke Knoníčkově. Její bratr osobně odvedl Němečka do nového úkrytu.

Na rozdíl od žalobní kvalifikace uznáno bylo u ní jen za trestný čin nadřování, ovšem skutková podstata podle odst. 2 tohoto předpisu byla prokázána.

Trest byl vyměřen mírně v rámci sazby se zřetelem na polehčující okolnosti, třídního původu a příslušnosti, dosud řádného života pracujícího člověka, skutkového

doznání a projevu lítosti, které spolu se zjištěnou okolností, že obviněná vykazuje po spáchání trestného činu neobyčejně hodnotný pracovní výkon, nasvědčují, snaze po nápravě.

3./ Ladislav Němečka :

Pochází z rolnické rodiny a jest rolníkem na výměře 17 ha zemědělské půdy. Zaměstnával dvě služby a dva kočí, bonita jeho půdy, stavy dobytka a strojní zařízení rovněž nasvědčují tomu, že obviněný může být označen za vesnického boháče, i klyž jeho předčasná tělesná sešlost nasvědčuje tomu, že také těžce pracoval. Smluvní dodávky v poslední době neplnil, naproti tomu v době okupace splatil všechny své dluhy.

Na doporučení Culký ukrýval v listopadu 1950 Němečka po dobu asi 14 dnů a poskytoval mu stravu. Od něho odešel Němeček k Fuksovi do Malína.

Obviněný původně tvrdil, že Němečka neznal, a domníval se, že jde o jakéhosi Novotného. Němeček byl usvědčen, že tomu tak nebylo a konečně se doznal, že byl plně informován a věděl, že Němeček se ukrývá proto, aby vyčkal vhodného okamžiku pro přechod do zahraničí a že také hledá jinou tlupu, protože jeho dřívější společníci v protistátním spiknutí byli pozatýkáni. Doznal dále, že s Němečkem poslouchali štvavý zahraniční rozhlas.

Z jeho výpovědi, hodnověrně doložené svědectvím Němečkovým, vyplývá, že podporoval jej v době, kdy Němeček se před ním netajil, že pokračuje ve své protistátní činnosti.

Pokud jde o motiv jednání, obviněný se zdráhal učiniti otevřené prohlášení, svůj motiv však zastřeně naznačil slovy, že v době okupace si zaplatil dluhy.

0/0

Uznán byl vinným podle žaloby, polehčuje mu však jeho doznání, značná politická zaostalost, zřejmá z jeho projevu před soudem i ze zprávy o pověsti a jest také u něho patrný snížený intelekt. Bylo proto, ve srovnání s větší nebezpečností O. Kmoníčka, vydatněji použito mimořádného práva zmírňovacího. V obou případech pak na rozdíl od obviněné Kořínkové; byly uloženy též presty peněžité a konfiskace celého majetku, protože lepší majetková základna umožňovala jim páčání trestného činu, který je ovšem projevem nepřátelství k lidově demokratickému státnímu zřízení.

4./ Vojtěch Kolářek :

Pochází z úřednické rodiny a jest úředníkem ŠSD. Od roku 1948 byl příslušníkem KSČ, byl však vyloučen.

Němeček k němu přešel od Holce v září 1950 a ukrýval se u něho asi 14 dní, kdy dostával stravu a byl mu umožňován styk s další osobou. Svědectvím Němečkovým bylo zjištěno, že obviněný se nejprve zdráhal mu vyhověti, že však jeho manželka Ludmila sama rozhodla, že jej na uvedenou dobu ukryjí.

Na rozdíl od své manželky obviněný doznal, že věděl o důvodu Němečkova ukrývání, nebylo mu však prokázáno, že by byl věděl o jeho plánu na ilegální opuštění území republiky. Snažil se přesvědčit soud, že v Němečkově spatřoval trpícího, pronásledovaného člověka. Uvedl, že svým počínáním chtěl dokumentovat pomoc člověka člověku.

Oproti této zřejmé nepravdě doznal, že s Němečkem poslouchali zahraniční rozhlas, toto své doznání však pokroutil tvrzením, že poslouchal prý pro zajímavost, že tento rozhlas líčí poměry u nás odlišně od námi zjištěných skutečností.

voleným funkcionářem ONV, který měl vliv na věci veřejné, jako hospodářský referent okresu.

Jeho účast na trestné činnosti předchozích dvou obviněných spočívá v tom, že jako hlídka zajišťoval na motocyklu bezpečnost převozu Jaroslava Němečka z Kutné Hory do Červeného Hrádku a že dále po dohodě se Šibravou převezl Němečka odtud do Solopysk.

Ještě na podzim 1951 se sešel s Jaroslaven Němečkem ve svém bytě, při čemž se dověděl o Němečkově spojení, jehož výsledkem měla být cesta do zahraničí.

Ve svém kajičném doznání snažil se popřít pouze skutečnost svého hovoru s Němečkem o připravovaném útěku do zahraničí, usvědčil obviněného Dvořáka, že od počátku věděl, že jde o Němečka, usvědčil rovněž obviněného Šibravu. Svoji trestnou činnost označuje za nehorázné klopytnutí, avšak i v tomto případě při zřejmé politické vyspělosti obviněného nelze uznati na vinu jinak, než, jak bylo žalováno.

Použití mimořádného práva zmiřovacího jest odůvodněno tím, že kromě dvou již zmíněných polehčujících okolností byly zjištěny i další, to jest dosud řádný život pracujícího člověka, třídní původ i příslušnost a obviněný má dobrou pověst. Mimo to působí dojmem člověka slabší povahy. Motiven činu ovšem jest i v tomto případě alibismus.

Závěrem jest nutno zdůrazniti, že činnost obviněných, i když většina z nich, ať již více nebo méně intenzivně dávali Němečkovi najevo svoji sympatii, jednala celkem separátně, při čemž o sobě navzájem většinou nevěděli, nemůže být posuzována izolovaně a jen podle toho, jak se kdo z nich trestné činnosti účastnil, nýbrž jejich činnost musí být hodnocena v celé souvislosti. I když někteří z nich poskytli Jaroslavu Němečkovi jen drobné služby a pomoci, obvinění jsou nicméně důležitými kolečky protistátních akcí, bez nichž není vůbec možný chod stroje, určeného

k přípravě rozvratu u nás. Proto jsou nebezpeční. I když sami nedoznávají, že byli nepřáteli našeho státního zřízení, a někteří z nich se zrovna otrásojí odporem, ať již upřímně míněným, nebo zahraným, jako obviněná Koláčková, jsou -li žalobou označováni jako pomocníci velezrádce, jest jasno, že motivem jejich činnosti nebyl žádný pochybný soucit s Němčkem nebo podobné malichernosti. Jde většinou o příslušníky maloburžoasie, tedy o mezitřídou, která nikdy nebyla a není statečná. Je však konservativní a jde bezhlavě za tím, kdo je proti pokroku. Většinou mají dobrou, v některých případech dokonce velmi dobrou pověst. Takové zprávy o pověsti pramení ze skutečnosti, že tito lidé se snaží navenek vystupovati jako občané bezúhonní. Všichni však doznali, že jsou si vědomi nebezpečnosti protistátních akcí. I když tedy u všech nebyl bezpečně zjištěn úmysl nepřátelský, přece všichni, protože věděli, proč byl Němeček stíhán a někteří dokonce věděli o tom, že v protistátní činnosti pokračuje, a přesto mu nadržovali, případně pomáhali, dali dostatečně jasně najevo, že znají možné nebo nutné následky svých činů a že jsou s nimi předem srozuměni, jestliže se dostaví. Proto jde vesměs u nich o motivy, které v podstatě nejsou ničím jiným, než záporným postojem k našemu státnímu zřízení, odporem k dělnické třídě, nedůvěrou k naší vládě, alibismem, každý z nich chtěl mít nějakou tu zásluhu pro strýčka Příhodu. Proto všechny poukazy na jiné motivy, jak byly uváděny při obhajobě, jsou jen marnými pokusy o únik ze zodpovědnosti. Rovněž ovšem nelze mluvit o pouhé politické neuvědomělosti.

Dnes u nás každý ví, na čem je. Protože pak není třetí cesty, dostane se, jestliže nejde s dělnickou třídou a nepodporuje vládu, buď ihned nebo postupem doby do ^{tábora} nepřátel socialismu a tím přijde do konfliktu s lidově demokratickým právním řádem.

Obvinění vesměs si přisadili na špatnou kartu. Někteří statečně doznali svoji chybu, projevili lítost a snahu po nápravě. Tento jejich postoj byl zhodnocen při výměře trestu. Někteří se vykrucovali a dali tak najevo, že ani dnes ještě nejsou přesvědčeni o tom, že nejednali šprávně. U těch došlo k výměře trestů, které soud shledává nutnými k jejich převýchově.

Tresty vedlejší byly uloženy z důvodů zákonných předpisů, citovaných v rozsudečném výroku, to jest propadnutí majetku, protože trestná činnost byla projevem nepřátelství k republice, která ztráta občanských práv občanských. vyslovena z téhož důvodu.

Vazba byla započtena, protože obvinění byli do ní vzati pro čin, pro který byli stíháni. Ve všech případech bylo použito nového trestního zákona, protože jest ve svém celku pro obviněné ve smyslu ustanovení § 12 tr.z. příznivější, než zákony zvláštní, platné v době, kdy trestná činnost byla páchána.

Potrestání těch, kteří protistátní činnost podporují, nesleduje státní soud zničení těchto lidí. Pracující lid a dělnická třída, jejímž jménem vyslovuje státní soud svůj rozsudek, dává těm, kteří se dali Němečkem zlákat, možnost, aby poznali cenu práce a cenu hodnot, které jsou velezrádci ohrožovány, aby prací ve výkonu trestu se snažili o nápravu, a současně dává výstrahu těm, kteří ještě stále nehodlají uznat úžasný přerod lidské společnosti, který prožíváme.

Kutné Hoře, dne 15.května 1952.

Dr. Zdeněk Kaláb v.r.:

Za správnost vyhotovení
vedoucí oddělení : *Jausa*

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze se odvolati do tří dnů od doručení jeho písemného vyhotovení obhájci, a to podáním u zdejšího soudu pro Nejvyšší soud v Praze, který rozhodne s konečnou platností.